

toch heb ik met vreugde deze ure begroet. Niet het minst echter, wanneer ik den blik afwendde van hem, die tot het bekleeden van dezen leerstoel door U geroepen werd, en alleen op den leerstoel zelven lette.

Ik sprak straks van de breede opvatting, aan het Gereformeerde standpunt eigen. Zij spiegelt zich af ook in het aan mij opgedragen ambt. Het Koningschap van Jezus Christus moet op ieder gebied worden ingedragen. Dat is het vast geraamte voor elken kring, voor ieder instituut. Ook de ordening van Staat en recht moet van de zalvende olie des Heiligen Geestes doortrokken worden, en eene prediking doen hooren ter eere van Hem, Wiens troon in de hemelen is. Dan eerst is de bezieling mogelijk, die ook daarvoor moet bestaan, en wordt het ontfermend bedoelen onzes Gods verwezenlijkt, Die ook door Staat en recht de eere van Zijn' Naam verkondigen wil.

Moge aan het kweeken dier bezieling in ruime mate bevorderlijk zijn ook de leerstoel, aan mijne zorg toevertrouwd. En toch het kan wel niet vreemd worden geheeten, dat ik, ziende hoe ambtsgewaad en leerstoel mij zoo ruim nog zijn en als „op den groei” gemaakt, ik U tevens de bede brenge, dat het U moge geschonken worden door den in al milder sympathie van de zijde onzes volks en ook in het beschikbaar worden van krachten zich openbarenden zegen Gods welhaast den eenling der rechtsgeleerde faculteit ook in dien kring ambtgenooten ter zijde te stellen.

Hooggeachte Heeren Curatoren. De eere is mij ten deel gevallen van op Uwe voordracht tot het in deze ure aanvaarde ambt te worden geroepen. Ook dit legt mij eene niet geringe verantwoordelijkheid op. Gij meent mij toegerust met die gaven, welke Gij noodig acht om anderen in te leiden en voor te gaan in de mij toegewezen vakken van wetenschap. De talenten zijn van God, en ook hier geldt het, dat niemand zelfs het minste aan zijne mate kan toedoen. Maar het begraven of op winste uitzetten, — is dat niet van den mensch? Gij nu hebt vertrouwd, dat ik naar dit laatste